

PRVNÍ KAPITOLA

Černobílá border kolie se zastavila a s nastraženýma ušima pozorovala zaujatě cestu před sebou.

„Co se děje, Same?“ vydechl vzrušeně Neil Parker.

Dřepl si, až se mu hlava ocitla těsně vedle Samovy. S námahou se zadíval proti slunci a snažil se zjistit, co přesně upoutalo pozornost psa. Pokud to dokázal rozeznat, na široké cestě před nimi nikdo nebyl. O víkendech sem sice často vyráželi na procházky majitelé psů, ale dnes Neil očekával, že to tady budou mít sami pro sebe.

„Ani já nic nevidím,“ prohlásila Neilova mladší sestra Emily, která stála za chlapcem a psem. Zastínila si dlaní tvář a zamžourala do sluníčka. „Možná si jen něco představuje anebo...“

„Počkej! Podívej se tamhle!“ Neil ukázal kamsi dopředu, na cestu před nimi. Právě se tam v jejich dohledu vynořila jakási žena a nyní se k nim blížila na bicyklu. A hned v následující chvíli k nim dolehl psí štěkot. Na cestě se náhle objevil velký a temperamentně vyhlížející dalmatin, který očividně pronásledoval jízdní kolo.

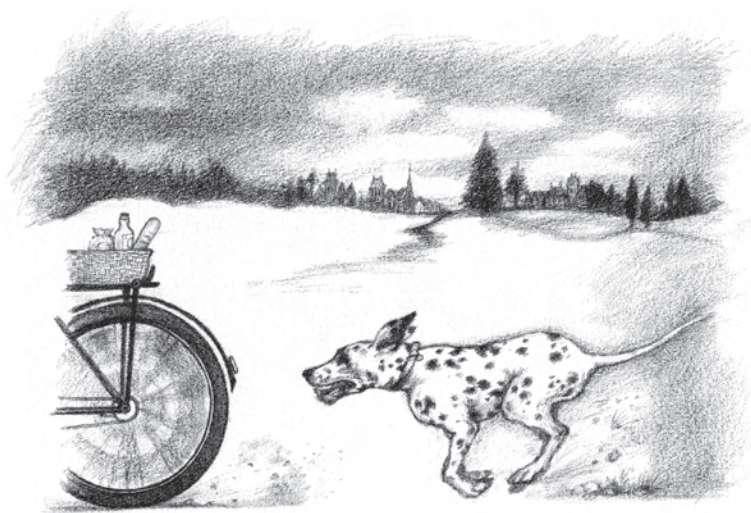
„Same, ty jsi skvělý,“ pochválila ho Emily a přejela psovi rukou po hladké srsti za hlavou. „Vsadím se, že pár psů v tatínkově psí škole by se od Sama mohlo přiučit leccos o poslušnosti.“

„Aspoň polovička z nich,“ souhlasil Neil hrdě. „I mnozí ti, které nám sem dali majitelé, abychom se o ně načas postarali.“

Bob a Carole Parkerovi – rodiče Neila a Emily – provozovali u rodinného domu několik mil od nedalekého městečka Compton útulek pro psy, kteří zůstali opuštění, a taky pro ty, jejichž majitelé odjeli dočasně mimo domov a nemohli se o své pejsky právě postarat. Co si Neil vzpomínal, tvořili psi vždycky součást života jejich rodiny. On sám

byl do nich úplný blázen a snil o tom, že až dospěje, věnuje veškerý čas práci se psy.

Po cestě se k nim nyní blížil skvrnitý dalmatin. Cyklistka se nervózně ohlížela přes rameno a spolu s tím, jak se odstup mezi ní a psem zmenšoval, se její kolo nebezpečně kolébalo ze strany na stranu. Kousek vzadu za ženou na bicyklu a psem se hnál muž a zoufale křičel: „Tak, Dotty! Holka... k noze!“

Fena dalmatina však muže dokonale ignorovala. Hnala se za cyklistkou, poskakovala vedle ní a zdálo se, že je naprosto spokojená s tím, co právě tropí.

Sam se chvěl vzrušením a vypadalo to, jako kdyby se nemohl dočkat, až se bude moct k téhle zábavě taky přidat.

„Ne, Same!“ pronesl Neil rázným hlasem. „Zůstaň!“

Sam okamžitě poslechl a tiše se posadil k Neilově levé noze.

„Dotty! Stůj! No tak... pojď přece ke mně!“ křičel znovu a znovu běžící muž.

Dalmatinka ale dál pádila tryskem vedle ujíždějící ženy. Vzrušeně přitom štěkala a skákala na kolo.

Neil si všiml, jak moc je z toho všeho žena na bicyklu nervózní. Už ji i poznal. Byla to paní Smedleyová z trafiky v Comptonu.

„Nebojte se, paní Smedleyová!“ zavolal na ženu. „Dalmatini jsou opravdu přátelští a hraví psi! Když zastavíte, zastaví se nejspíš i ten pes.“

„Doufám, že máš pravdu,“ vydechla paní Smedleyová.

Pak zastavila vedle Neila a úzkostlivě se dívala na fenku.

Dalmatinka se rovněž zastavila, z tlamy jí visel velký růžový jazyk, vrtěla ocasem a vyčkávavě hleděla ženě do tváře.

„Dotty! Tak pojď už ke mně!“

Konečně k nim dorazil i muž. Ve tváři byl celý zarudlý a hlasitě supěl. Sehnul se a pokusil se připnout k obojku dalmatinky vodítko. Fenka na něj ale okamžitě skočila a nechala na saku neznámého otisky špinavých tlapek. Překvapený muž ztratil rovnováhu a spadl na záda jak dlouhý tak široký do louže plné bláta.

„Ale ne!“ vykřikli v tu chvíli všichni.

Úlek se však záhy proměnil v potlačovaný smích, neboť přihloupale se tvářící fena začala s nadšením olizovat mužovu tvář. Dokonce i paní Smedleyová se usmála, když se ležící nešťastník kroutil v blátě ve snaze vyhnout se psím hubičkám.

„Nech už toho, Dotty! Tak sedni!“ drmolil. Konečně se mu podařilo psa odstrčit a zvedl se na nohy.

Dotty se ovšem přesně v tom okamžiku otřepala a pokryla tvář i šaty svého pána kousičky bláta.

V tu chvíli pohár trpělivosti neznámého muže přetekl. Jak jen to šlo, otřel si rukama zašpiněný oblek, načež vrhl vzteklý pohled na Neila a Emily, kteří se stále ještě vesele culili. Konečně se mu podařilo pevně připnout vodítko k obojku a rázným škubnutím přitáhl fenku k sobě.

„Omlouvám se, pokud vás vyděsila,“ obrátil se

muž k paní Smedleyové. „Obávám se, že Dotty je poněkud příliš hravá. Opravdu by ale nikdy nikomu neublížila.“

„To vidím,“ zasmála se paní Smedleyová. „Doufám jenom, že se nic nestalo vám.“

„Ne, nestalo, díky za péči,“ odtušil muž upjatě. Pak se otočil k odchodu a zase škubl vodítkem. „Tak jdeme, ty pohromo!“

„Takový fantastický pes!“ prohodila Emily, zatímco muž s dalmatinkou odcházel.

„Přesně tak. Jenom škoda, že se neumí chovat,“ odpověděl Neil. „Někteří lidé vůbec netuší, jak by měli psi cvičit.“

Neil to zřejmě pronesl o něco hlasitěji, než měl v úmyslu, neboť muž se otočil a znovu se na něj podíval. Otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco odpovědět, ale než to stihl udělat, dala se Dotty opět do běhu a vlekla svého vyčerpaného páníčka za sebou.

„To je ale chudáček,“ vyprskla paní Smedleyová. „Obávám se, že tenhle pes je větší rošťák, než jakého dokáže zvládnout.“

„Máte pravdu, přesně tak to vypadá,“ přisvědčil Neil. „I když můj tatínek vždycky říká, že problémový pes neexistuje – jsou jenom problémoví majitelé!“